

Full diocesà

27 de juliol del 2014

p4 — Nou Consell Diocesà de Pastoral

p6 — Quatre regles d'or per a parlar de sexe als fills

Beneïu, Senyor, les nostres vacances

Senyor Jesús, vós vau dir als deixebles: «Veni amb mi en un lloc apartat i descanseu una mica.». Us demanem, doncs, per les nostres vacances.

L'afany de cada dia multiplica la nostra vida de quefers, urgències, aclaparaments, presses i impaciències. Necessitem repòs i assossec. Necessitem pau i diàleg. Necessitem la trobada i la tendresa. Necessitem l'oxigenació del cos i de l'ànima. Necessitem descansar. Necessitem les vacances.

Beneïu, Senyor, les nostres vacances. Feu que siguin temps fecund per a la vida de família, per a la trobada amb nosaltres mateixos i amb els altres, per a la brisa suau de l'amistat i del diàleg, per a l'exercici físic, que sempre re-juveneix, per a la lectura, que sempre enriqueix, per a les visites culturals, que sempre obren horitzons, per a la festa autèntica, que omple el cor de l'home.

Feu que les nostres vacances d'estiu siguin un temps sant, per a la nostra recerca constant de vós, per al retrobament amb les nostres arrels cristianes, per als espais de pregària i reflexió, per a compartir la fe i el testimoniatge, per a la pràctica de la vostra Llei i la de la vostra Església, per a l'escolta de la vostra Paraula, per a participar en la taula de la vostra eucaristia.

Vós veniu sempre a nosaltres. Els vostres camins busquen sempre els nostres. Feu que, en les vacances d'estiu, sapi-guem remar mar endins i us trobem, el Pescador, el Pastor, el Salvador, el Germà, l'Amic, i trobem els nostres germans. Junts realitzarem la gran travessia de les nostres vides. En el vostre nom, Senyor, també durant les vacances, volem estar disposats a remar mar endins. Ajudeu-nos-hi. Us ne-cessitem, també en aquest temps. Amén.

«Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digue'm què vols que et doni.» Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal. Sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?»

Al Senyor li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

(3,5.7-12)

Salm responsorial

Com estimo la vostra llei, Senyor!

(Salm 118)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans.

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

(8,28-30)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

»També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

[»També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arrepleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.

»Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»]

(13,44-52)

«Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill»

Discerniment: «joies modernes i antigues»

Mn. Marc Majà i Guiu

La litúrgia de la Paraula de la missa d'avui s'obre amb la revelació de Déu a Salomó, demanant-li que li digui quin és el do que el rei voldria rebre. Salomó fa una petició digna de ser meditada i apresada: «Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal.» Efectivament, «saber escoltar» (això és, percebre què és veritablement el que l'altre m'està comunicant), «fer justícia» (donar a cadascú allò que li correspon) i «destriar el bé del mal» (discernir adequadament la realitat), són tres facetes imprescindibles per al bon governant. I, en el fons, per a tot aquell qui es proposi de governar rectament la pròpia vida.

És remarcable que, precisament en les lectures d'aquest diumenge, Jesús apel·li també a la importància del discerniment, i que ho faci amb aquestes paraules: «Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.» Una imatge original i suggestiva, la que usa Jesús en aquesta paràbola: saber treure «joies modernes i antigues» del cofre significa saber reconèixer allò bo del passat i, també, allò bo del present.

Massa fàcilment l'ésser humà tendeix a caure en un dels dos extrems: o bé a agafar-se a la presumpta validesa única de les coses passades o bé a agafar-se a la vigència exclusiva de les coses actuals. Així passava en temps de Jesús. I així passa ara. En tots els àmbits. Fem nostre, doncs, el consell de la paràbola del bon Mestre.

La imatge

Urna de sant Fruitós i santa Agnès. Basílica de la Seu de Manresa. Descobrir Jesucrist i la seva Bona Nova és com trobar un tresor. Val la pena jugar-s'ho tot per poder tenir aquesta gran joia. Si la troballa del Regne porta molta alegria, la seva possessió per la fe ens farà mantenir la il·lusió per conservar-lo.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

27 diumenge XVII de durant l'any / Cicle A

—Santa Natàlia, màrtir (825-852)
1 Reis 3,5-7-12 / Salm 118 /
Romans 8,28-30 / Mateu 13,44-52

28 dilluns

—Sta Caterina Tomàs, verge (1533-1574)
—Sant Víctor, papa (s.II)
Jeremies 13,1-11 / Salm: Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 13,31-35

29 dimarts

—Santa Marta, verge
—Sant Urbà, papa (1040-1099)
Jeremies 14,17-22 / Salm 78 /
Joan 11,19-27

30 dimecres

—Sant Pere Crisòleg, bisbe (*451)
—Sant Abdon i Senen, màrtirs (popularment, Sant Nin i Sant Non) (*254)
—Beat Francesc Xavier Ponsa
Jeremies 15,10.16-21 / Salm 58 /
Mateu 13,44-46

31 dijous

—Sant Ignasi de Loiola, prevere (1491-1556)
Jeremies 18,1-6 / Salm 145 /
Mateu 13,47-53

1 divendres

—Sant Feliu, màrtir (*304)
Jeremies 26,1-9 / Salm 68 / Mateu 13,54-58

2 dissabte

—La Mare de Déu dels Àngels
—Sant Eusebi de Vercel·li, bisbe (*371)
Jeremies 26,11-16.24 / Salm 68 /
Mateu 14,1-12

Gran ambient a les colònies diocesanes

Desenes de joves i infants han participat en les colònies diocesanes «Aventura't» que enguany han tingut lloc a la Garrotxa. Tothom va poder gaudir d'uns dies de convivència, esport, lleure i diverses activitats formatives i espirituals.

Constituit el Consell Diocesà de Pastoral

Redacció

Recentment s'ha constituït el Consell Diocesà de Pastoral per a un període de quatre anys i en la seva primera reunió ha afrontat el tema del nou Pla Diocesà. El Consell Diocesà de Pastoral és un organisme de comunió, de responsabilitat i de representació de tot el Poble de Déu, que ajuda i assisteix el bisbe en la pastoral de la diòcesi.

Entre les funcions hi ha la de promoure la trobada, el diàleg, la intercomunicació dels diversos membres del Poble de Déu, fomentant la unitat eclesial; estudiar, reflexionar i valorar tot el que fa referència a la vida de la diòcesi, tant de la comunitat cristiana com de la societat en la qual està inserida; discernir les opcions prioritàries i les línies d'acció pastoral diocesanes preferents i proposar conclusions pràctiques sobre l'acti-

vitat pastoral; animar i fomentar el sentit evangelitzador de la nostra Església diocesana, especialment en relació a les noves situacions, i, per últim, expressar el seu criteri en aquelles qüestions que demanen una especial il·luminació cristiana i orientadora per als creients.

El Consell Diocesà de Pastoral és constituït per una representació àmplia del bisbat: el bisbe, el vicari general, el vicari episcopal, el rector del Seminari, un prevere representant del Consell Presbiteral, un prevere representant dels arxiprestos, un diaca, un religiós, una religiosa, un laic per cada arxiprestat, un laic representant de les diverses delegacions episcopals i dos membres elegits directament pel bisbe. El Consell Diocesà de Pastoral es renova cada quatre anys.

El romànic menut de la plana de Vic

Ruta de «Catalonia Sacra»

La reconquesta iniciada per Guifre el Pilós a finals del segle IX comptà amb els castells i les esglésies parroquials per a organitzar la nova població que s'establia en aquests territoris. Cent cinquanta anys més tard, el bisbe Oliba consagrà el nou edifici de la catedral de Vic. Era l'any 1038. Sota la seva empara, i amb la catedral com a model, la plana de Vic va experimentar una gran onada de reconstrucció dels petits i precaris temples parroquials, que foren substituïts per esglésies ben construïdes i molt semblants entre elles, edificades per les colles de constructors provinents de la Llombardia. L'estil és anomenat «romànic llombard», i els seus murs, fets amb petits carreus, els robustos i esvelts campanars, els absis semicirculars i les seves decoracions senzilles a base de frisos de petites arcuacions, formen part del paisatge més íntim de la Plana. Al Museu Episcopal podem veure com eren «per dintre» aquestes esglésies de Gurb, Tavèrnoles, Vilalleons, el Brull, l'Ajuda...

La vida que dóna la missa als pobles petits

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (VI) - Joan Casas

El dia 22 de març, amb Mn. Joan Sanglas, visita a malalts, i a la tarda, missa estacional a Santa Fe de Calonge de Segarra; sermó de la Samaritana: Déu té set de la criatura, com ella de Déu. Més tard, missa estacional a Sant Pere de Mirambell. Mai ningú no serà capaç de valorar la vida que dóna la missa als pobles petits: un poble sense rector és un poble orfe. L'endemà, visita a Sant Andreu d'Aguilar; un bon grup de gent seguí la missa dignament.

Més tard, missa de festa major a Veciana. Sant Gabriel i benedicció del panet. Magnífica ocasió per a reunir els antics

del poble. Mn. Enric García, el rector, rebia el bisbe i parlava amb tothom. A la tarda tingué lloc la trobada amb els catequistes i col·laboradors de les parròquies que porta mossèn Enric. Hi hagué representants de Copons, de Jorba, de Montmaneu, de Rubió, Maçana i Porquerisses, explicant el que fan i la vida de les diverses parròquies. El bisbe clausurà la reunió agraïnt tot el que van fent, especialment el seu treball de coordinació. Que això els animi a anar a missa al poble que toqui. Això és capital per a no perdre l'ànima de la vida comunitària.

El delegat episcopal del Trànsit pelegrina a Roma

Tot just començat l'estiu i especialment convidats pel Pontifici Consell de Migrants i Itinerants de la Santa Seu, les delegacions pastorals del Trànsit dels bisbats espanyols hem celebrat conjuntament el pelegrinatge pastoral que començava el dilluns dia 23 de juny, amb els respectius desplaçament en avió fins a la ciutat de Roma. Entre ells, el nostre delegat episcopal, Mn. Pere Roig.

El dia 25 participaren en l'audiència amb el Papa, en què se li lliuraren diversos obsequis i el Pontífex beneí tots els qui circulen per les carreteres. La bona harmonia i vivències viscudes en tot moment entre els participants (una trentena llarga) vinguts d'arreu d'Espanya, donà esplendidesa a les diverses jornades, aconseguint que aquest pelegrinatge fos ple de moments de pregària pels qui circulen per les nostres carreteres i carrers, i tenint un record especial per tots els qui han perdut la vida en accidents de trànsit i els qui han quedat malferits, prostrats en un llit per tota la vida. Que el Senyor els doni la llum que humanament no tenen.

Quatre regles d'or per a educar els fills en la sexualitat

Redacció

Educar els fills en aspectes relatius a l'afectivitat i sexualitat no ha de constituir una càrrega pesada i difícil; més aviat ha de ser una ocasió per a gaudir de la vida familiar i enriquir la vida quotidiana. Els pares de família són els primers i principals educadors dels seus fills, també en aquests temes. Els experts parlen de quatre criteris clau que cal tenir presents en l'educació sexual.

Primera regla: Arribar a temps

En aquest aspecte és millor no enganyar-se: els nostres nens saben molt més del que creiem; per això és millor parlar «una hora abans» que «cinc minuts tard». Ara els nens des de primerenques edats tracten tota classe de temes, en gran part per la facilitat que hi ha per a accedir a la informació a través de les noves tecnologies. Això ha portat a fer que els nens i adolescents investiguin per ells mateixos, trobant la majoria de les vegades una informació distorsionada sobre el que realment és l'afectivitat i la sexualitat. Així que la primera fase de la comunicació amb els fills ha de ser dedicada a escoltar el que pensen i diuen, o a interpretar els seus silencis davant certes situacions. D'aquí la necessitat de crear relacions properes amb els fills, de manera que siguin els pares els primers a assabentar-se del que els succeeix, encara que siguin qüestions trivials; després seran unes de més serioses. Si, davant aquestes primeres inquietuds, els nens troben acolliment per part dels pares, llavors els fills confiaran en aquesta font per a futures inquietuds sobre sexualitat.

Segona regla: Parlar amb claredat

S'ha notat que els pares senten massa temor d'afrontar aquest tipus de temes i per aquest mateix temor solen complicar les seves explicacions fins al punt que els nens queden més confosos que abans de la xerrada. Per tant, en aquest aspecte és fonamental que els pares es preparin i llegeixin sobre el tema, parlin amb altres pares de les seves experiències i tinguin una consulta amb els psicòlegs de l'escola, sempre que estiguin ben orientats

Tercera regla: Brindar la informació de forma gradual

No s'explicaran els mateixos temes ni els mateixos detalls a un nen de sis anys que a un adolescent de catorze. La informació haurà d'anar nodrint-se a mesura que els fills van creixent i van reclamant major interès. Quant als més petits, és recomanable preguntar-los què volen saber i, a partir d'aquí, donar-los una explicació bàsica sense més detalls, això amb l'objectiu que ho puguin entendre i quedin tranquils.

Quarta regla: Abastar tots els aspectes, no sols els físics

L'educació afectiva i sexual ha d'abastar la totalitat de l'ésser humà, no sols els aspectes físics. Es tracta de preparar els joves per a l'amor. Una adequada educació afectiva-sexual pot marcar la diferència en la vida d'una persona; per això és una responsabilitat exclusiva dels pares. Finalment, recordem que cal instruir amb l'exemple, ser coherents amb les idees que es transmeten als fills i viure-hi en concordança.

L'article

Et porto en el cor...

Jesús Renau

L'eucaristia de comiat d'aquella persona tan estimada havia acabat. Va ser aleshores que un amic va parlar breument i va explicar què significa portar algú en el cor. Tothom guardava un silenci absolut. El parlament va ser breu i ens va impactar profundament. Aquesta manera de dir que estimem algú més enllà de la vida, ens ha marcat i potser ens ha obert una mica més a la dimensió desconeguda.

Et porto en el cor és una expressió molt antiga. Figura ja en la Bíblia, i més concretament es diu que la imatge del qui estimes la tenim gravada en el nostre cor. El cor és el símbol de la pròpia consciència en la dimensió afectiva d'amor. Et porto en el cor vol dir: tu estàs en mi en una plenitud especial.

Estàs en mi perquè tinc una memòria de tu, de la teva persona, de la teva manera de ser, del que hem viscut junts, de tantes coses que segurament hem compartit, ens hem dit i estimat. Memòria significa molt més que record. En la memòria hi ha un record amorosament de tendresa, d'agraïment, de la bona sort d'haver-te conegut i que hi fossis.

No sols hi ha la memòria, sinó molt més. És que resulta que quan et dic «et porto en el cor» m'adono que en el meu teixit interior hi ha coses de tu que m'han ajudat a ser. Al cap i a la fi tots som necessàriament comunicaris des del moment que vàrem començar l'aventura de viure. Com ens ha costat d'arribar a la consciència d'un jo autònom i capaç de decidir i estimar en llibertat ni que sigui condicionada! Estic teixit també per tu. Continues en aquest món o has marxat a l'altre... però ningú no pot anul·lar la teva petjada.

Ningú no pot anul·lar la teva petjada

Quan m'adono que et porto en el cor, tu revius en mi. Et presto la meua vida, la meua energia i vigor, i estàs viu intencionalment. Ets nou altra vegada i segurament en l'emoció continguda. Siguis ara on siguis, saps que hi ha una connexió entre nosaltres i que l'amor no s'estronca ni per causa de la mort.

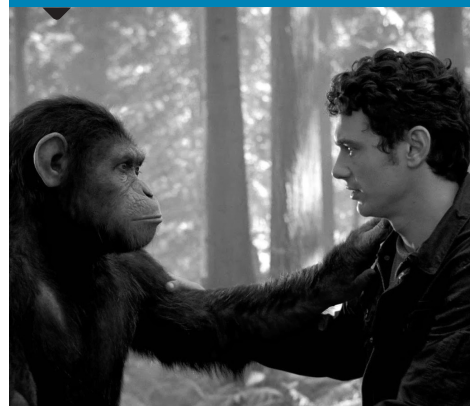
Ara per fi he entès el que en diem «comunió dels sants», el fet que hi hagi gent que diu que, sense saber com, es relaciona amb altres que no són presents de forma immediata. I tot plegat ens ajuda a descobrir una mica més el sentit i el valor comunitari, amorós i unitari de l'eucaristia.

La Pel·lícula

El amanecer del planeta de los simios

Dirigida per Matthew Reeves

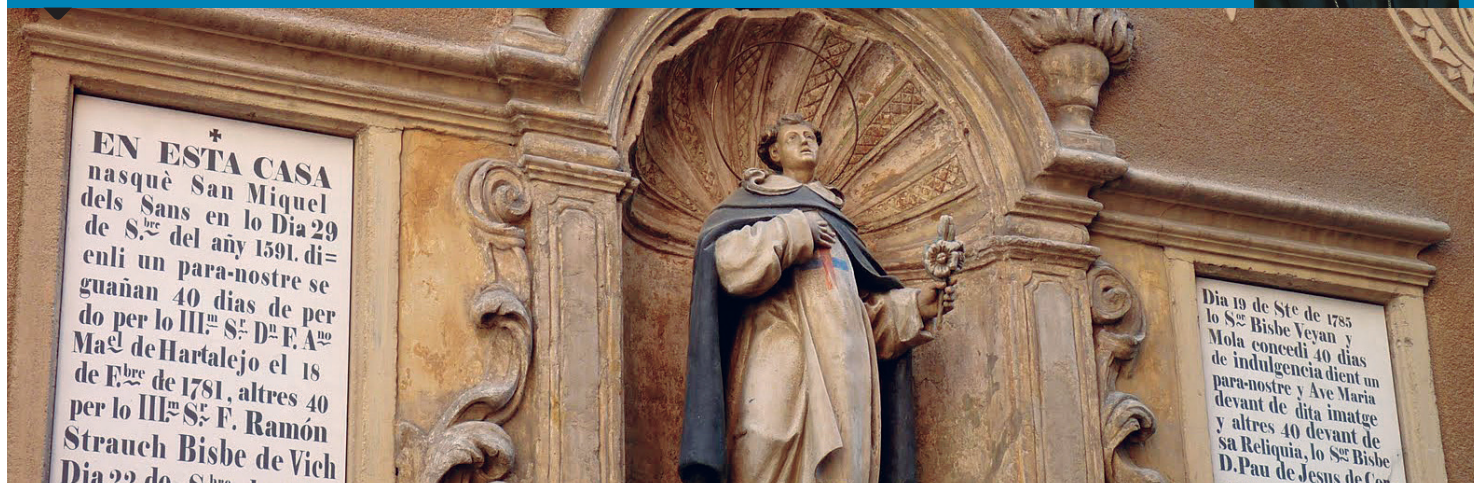

EUA, 2014. Ciència-ficció. Intèrprets: Andys Serkis i Jason Clarke. Per a joves. Un grup de simis evolucionats genèticament, dirigits per Cèsar, es converteix en la raça dominant del planeta Terra. La seva única amenaça de creixement és un grup d'humans que han sobreviscut a un virus devastador deslligat en la dècada anterior. Ambdues espècies han aconseguit d'obtenir una treva de pau, que es veurà trencada quan ambdues parts se situen a la vora d'una guerra que determinarà quin serà la raça dominant a la Terra. Seqüela de la pel·lícula «L'origen del planeta dels simis». L'acompanya una atractiva galeria de personatges que afronten moltes de les grans qüestions vitals —la família, el respecte mutu, la llei natural, la pau...— amb realisme però sense fatalismes nihilistes, amb cert optimisme però sense ingenuïtats bonistes ni ecologismes radicals.

Sant Miquel dels Sants, enamorat de Jesús

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sant Miquel dels Sants és un home amb una vida curta: va morir quan tenia trenta-tres anys. La seva vida, però, fou intensa. Va néixer a Vic el 29 de setembre de 1591 i fou batejat a la catedral l'endemà del seu naixement, amb els noms de Miquel, Josep, Jeroni Argemir Mitjà. La seva família, formada pel pare, la mare i vuit fills, no ho tingué pas fàcil. Quan ell tenia tres anys, la seva mare moria, i quan en tenia onze, el seu pare, essent conseller en cap de la ciutat, també moria. En la seva infància trobem els trets d'una ànima profundament religiosa. Els testimonis parlen d'un cor profundament enamorat de Déu, que es manifestava en la pregària i en la penitència.

A dotze anys «fugí» de Vic per poder seguir el que Déu li demanava en el més pregon del seu cor: ser del tot de Jesús per sempre. El «serafí d'Ausona» va deixar aquesta terra, a la qual no va tornar mai més. No era pas, evidentment, una fugida, sinó deixar-se del tot en mans de la voluntat de Déu. L'itinerari el porta a Barcelona, a Saragossa, a Pamplona, a Alcalà d'Henares, a La Solana, a Baeza, a Salamanca i a Valladolid, on moria el 10 d'abril de 1625. I el seu itinerari de vida religiosa el porta de religiós trinitari a l'orde germà dels trinitaris descalços, en la seva recerca de més fidelitat i lliurament a Déu en la

pregària i en la penitència, i on pren el nom de fra Miquel dels Sants.

La seva vida era plena de virtuts cristianes viscudes en grau heroic

Però no podem oblidar el seu camí interior de donació a Déu en la vida religiosa. La seva vida era plena de virtuts cristianes viscudes en grau heroic, començant per la caritat amb els altres, especialment amb els pobres i els malalts. La pregària era per a ell com la respiració: li era vida. Sense pregària no hauria pogut viure. La seva donació a Déu no sols la vivia en el més íntim del seu cor, sinó que el Senyor va permetre que es manifestés també en el seu cos. D'aquí neixen les manifestacions extàtiques, que eren per a ell una humiliació, i, de fet, demanava al Senyor que no les hi donés. Un fet que sant Miquel vivia amb discreció era l'intercanvi de cors de Jesús amb ell. Aquest intercanvi de cors fou el cim de la seva donació a Jesús. Fra Miquel dels Sants, amb aquesta vivència, va experimentar el que sant Pau deia: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi* (Ga 2,20).

